

české vlasti i o tom, že mezitím také z bývalého sirotčího fondu se utvořil a v činnost byl uveden městský sirotčinec na Smíchově jako obecní ústav pod správou města Smíchova stojící, a proto k uvarování všech pochybností o své pravé poslední vůli činí dodatek, že ustanovuje za dědice po sobě městskou obec Smíchov s tím závazkem, aby zděděné jmění přijala pro městský sirotčinec na Smíchově a pro tento obecní ústav zachovala co nadaci pod názvem »Nadace manželů Josefa a Anny Z-ových a Františka C-a (prvého manžela)«. Z toho vysvítá zřejmě příkaz, že poslední vůle zastavitelky má a může býti splněna i za změn nastalých v politickém útvaru obce smíchovské, ostatně zůstavitele již známých, protože nastaly ještě před jejím úmrtím a před zřízením této poslední vůle. Kdyby tedy dědičkou byla ať městská obec smíchovská, ať sloučená obec hlavního města Prahy, vždy musí zděděné jmění přijati pro městský sirotčinec na Smíchově a je zachovati jako nadaci, nikoliv je si podržeti pro sebe. Městský sirotčinec na Smíchově trvá, správu jeho vede nyní obec pražská, v jejíž novém rozšířeném obvodu trvá dále i obvod dříve samostatné obce smíchovské. Nemůže tedy býti nejmenší pochyby o pravé vůli zastavitelky, kteráž svého dědice, městskou obec smíchovskou, v dodatku k závěti pojmenovala pouze tak, jak to bylo i po provedené změně všeobecně běžným.

Čís. 4932.

Pohledávku přikázanou mu právoplatně k vybrání, vymáhá věřitel vlastním jménem.

Nedostatek potvrzení o právní moci (§ 9 ex. ř.) není pouhou formální vadou (§§ 84, 85 c. ř. s. a § 78 ex. ř.), nýbrž nedostatkem hmotného předpokladu pro vymožení exekuce.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1925, R I 249/25.)

Soud první stolice povolil ku vydobytí peněžité pohledávky exekuci na movitosti, rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatelovo tvrzení, že k exekučnímu návrhu připojil právoplatné usnesení okresního soudu ze dne 28. srpna 1924 v prvopise, jest sice správným, jenže stěžovatel přehlíží, že, když navrhoval povolení exekuce u okresního soudu, bylo podle §u 9 ex. ř. jeho povinností, aby si na řečeném usnesení opatřil potvrzení, že usnesení to nabylo právní moci, což se však nestalo. Rekursní soud tedy uznal zcela správně, že stěžovatelem navrhovaná exekuce neměla býti povolována a to pro tento nedostatek. Jinak arci nelze sdíleti právní názor rekursního soudu, že byl stěžovatel podle §u 308 ex. ř. jediné oprávněn, vymáhati ku vybrání mu přikázanou pohledávku pouze v zastoupení svého dlužníka Antonína Sch-a, neboť tento právní názor nemá opory v předpisu §u 308 ex. řádu. Po právoplatném přikázání pohledávky k vybrání uplatňuje

vymáhající věřitel přikázanou pohledávku sice za svého dlužníka, ale vlastním jménem, to jest v případě rozepře jest samostatnou stranou procesní a v exekučním řízení samostatným věřitelem vymáhajícím. Jinak slušelo ještě uvážiti, zda podle Šu 9 ex. ř. předložená, ale nedostatečná listina neměla býti stěžovateli vrácena podle §§ 84 a 85 c. ř. s. a § 78 ex. řádu. Otázku tuto dlužno zodpověděti záporně, neboť onen nedostatek (potvrzení právní moci), nemůže býti považován za formální vadu, nýbrž jde tím o nedostatek náležitosti Šu 9 ex. ř., tudíž chybí hmotné předpoklady pro vymození požadované exekuce.

Čís. 4933.

Berní úřad má při rozvrhovém roku doložiti, že přihlášený nedoplatek dávky z majetku týká se prodaných nemovitostí a jaká byla jejich čistá hodnota 1. března 1919. Soud není povinen, ba ani oprávněn řízení v těchto směrech doplniti.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1925, R I 307/25.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodané nemovitosti, přikázal soud první stolice ve výsadním pořadí bernímu eráru na dávce z majetku a přírůstku na majetku 17.047 Kč 80 h. Rekursní soud oné pohledávky bernímu úřadu nepřiznal, ježto z přihlášky berního úřadu k dražebnímu řízení není zřejmo a až do skončení rozdělovacího roku nebylo prokázáno, jakou čistou hodnotu měly nemovitosti do dražby dané dne 1. března 1919. Soud první stolice neměl proto dávku tuto v přednostním pořadí přikázati (§ 62 zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Názor rekurentky, že stačilo, přihlásil-li berní úřad k rozvrhu nedoplatek dávky z majetku a z přírůstku na majetku a doložil přihlášku výkazem o tomto nedoplatku, ve kterém jest uvedena toliko výše dlužné dávky, aniž by byl podal výkaz o zjištěné čisté hodnotě prodaných nemovitostí, a rovněž názor, že rekursní soud, pokládal-li za nutné, zjistiti čistou hodnotu nemovitostí k přikázání přihlášeného nedoplatku na dani z majetku, měl dáti rozvrhové řízení v tom směru doplniti, není správným. Podle ustanovení Šu 210 ex. ř., platného pro nároky jak soukromých, tak veřejných osob, jest přihlášku, pokud doklad o pohledávce se již u soudu nenalézá nebo nárok není z veřejné knihy nebo ze zájemních neb jiných exekučních spisů zřejmým, doložiti listinami, nárok co do existence a způsobilosti k uspokojení prokazujícími. Podle Šu 62 zákona ze dne 6. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n. o dávce z majetku a přírůstku na majetku požívá tato dávka přednostního zástavního práva na nemovitostech jen do části, na nemovitosti připadající, a toliko nejvýše do 30% zjištěné čisté hodnoty nemovitostí. Z toho plyne jednak, že soud, by mohl přihlášenou dávku z majetku v přednostním